

Tên Chết Tiệt, Bảo Ghét Tôi Sao Lại Hôn Tôi ?

Contents

Tên Chết Tiệt, Bảo Ghét Tôi Sao Lại Hôn Tôi ?	1
1. Tên Chết Tiệt, Bảo Ghét Tôi Sao Lại Hôn Tôi?	1
2. 3. Đúng Là Không Phải Oan Gia Thì Không Gặp Lại (phần 2)	4
3. 4. Sống Chung Bắt Buộc Phải Có Quy Định.	6
4. 5. Cái Tát ! (10+ Nhiều Từ Bậy Bạ =))))	8
5. 6. Kết Thúc	10

Tên Chết Tiệt, Bảo Ghét Tôi Sao Lại Hôn Tôi ?

Giới thiệu

Trần Hiếu Linh: một cô gái 20 tuổi đại học năm hai, là hoa khôi của trường đại học Thiên Phong. V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-chet-tiet-bao-ghet-toi-sao-lai-hon-toi>

1. Tên Chết Tiệt, Bảo Ghét Tôi Sao Lại Hôn Tôi?

Trần Hiếu Linh: một cô gái 20 tuổi đại học năm hai, là hoa khôi của trường đại học Thiên Phong. Vì bạn cô bị anh chàng năm 3 cự tuyệt, cô quyết cưa bằng được anh để trả thù cho cô bạn đáng thương của mình.

Hoàng Tuấn Thành: một chàng trai kiêu ngạo, 21t đại học năm ba, coi thường những cô gái không cùng đẳng cấp, ghét con gái độc miệng, anh và cô luôn đấu khẩu với nhau.

Cô phải làm sao đây, ở chung với người đá mình quả thật là nhục nhã!!!!

Có một vài thứ mà bạn rất thích nghe nhưng sẽ không bao giờ được nghe từ người mà bạn muốn nghe, nhưng nếu có cơ hội, hãy lắng nghe chúng từ người nói với bạn bằng cả trái tim...

1. Trời đất, hần là sinh vật gì mà kiêu thế!

Tôi mở giọng ngọt hết sức tưởng tượng và kèm theo đó là một cái nháy mắt đáng yêu nhất có thể, nói chuyện với hấn trước sự chứng kiến đông đảo của “chư vị quần thần” trong trường.

- Này anh gì ơi, em thích anh.

-

- Làm bạn trai em nhé!

-

Không thấy động tĩnh gì, tôi giật nhẹ vạt áo trắng của hấn, giả vờ ngây thơ như con cừu non nhìn hấn ta.

- Nếu em trả lời được câu hỏi này thì tôi đồng ý!

Tôi hơi lưỡng lự khi nhìn thấy hấn ta cười cười mà mặt sắc như dao, cảnh giác hỏi: “Gì vậy anh?”

- Tên.Tôi.Là.Gì? – Hấn ta gần giọng từng chữ một như cổ đâm vào đôi tai đáng thương của tôi.

Tôi cứng họng. Cái đồ chết tiệt, hỏi câu gì không hỏi, tôi thề là hấn cố tình.

- Cô đúng là đại trai thật đấy, chưa biết gì về anh mà đã “tiến” rồi, ngu ngốc! Con gái các cô đúng là loại sinh vật ngu ngốc! – Hấn nói rồi đi thẳng, để lại tôi đứng như trời trồng, khuôn mặt biến sắc. Phải, hấn dám sỉ nhục tôi và toàn bộ phái nữ đó. May nhờ con bạn thân vác xác về lớp, tôi mới hoàn hồn trở lại.

Đừng nói với tôi là các bạn tin lời hấn đấy nhé!! Tôi không đại trai, ngược lại trai theo tôi còn không đếm xuể nữa là. Tất cả chỉ tại con bạn đáng thương của tôi, lần đầu biết yêu mà lại phải giở đúng tên chết bầm đó. Yêu thầm hấn lúc mới vào học để rồi đến khi tỏ tình thì bị hấn ném ột câu: “Có quen không?” làm con bé mất hết tinh thần, nức nở về than trời than đất với tôi, làm tôi già đi chục tuổi.

- Tao, tao vừa bị bị bị từ ch** phải không? – Tôi không thể phát ngôn nổi cái từ “Chối” đáng chết ấy.

- Hoa khôi như mày mà còn bị từ chối thì tao còn may là chưa bị đá bay! Cảm ơn mày vì đã cho tao biết anh ấy tuyệt vời và lạnh lùng thế nào! – Nó ôm khuôn mặt đang hồng tím của tôi véo véo.

- Tao thề là tao mà không đá được tên lợn đó thì tao không phải là TRẦN HIẾU LINH, tránh ra cho tao xuống cắntin!!

Đúng là nhịn không được cục tức này mà.Từ xưa đến giờ chưa bị từ chối bao giờ, tưởng mình sẽ giữ được thành tích đó đến chết, ai ngờ vừa vào đại học được một năm đã thảm thế này rồi. Phải uống nước cho đỡ ức cái đã!!

Tôi chạy xuống cắntin mặc dù bây giờ đã vào học. Vừa mới bước xuống thì đã nghe thấy tiếng binh bộp ở đầu đó. Đứng núp vào cái cây, tôi lén lút nghe được cuộc đối thoại thú vị.

- Thằng khốn, mày dám cướp bạn gái của bọn tao!

Ha, hóa ra là vụ cướp người yêu, tưởng gì.

- Cướp, ai cướp, chúng mày cũng nên xem lại bạn gái của mình đi, thấy trai đẹp là sáng mắt, ngu ngốc!

Trời đất, không giảm nhẹ “tình tiết” thì thôi, cậu ta lại tăng thêm độ “gay cấn”.Oái, mà sao câu này nghe quen quen, chẳng nhẽ....

Tôi ngó ra khỏi chiếc cây, đúng là hấn! Nộ khí bốc nghi ngút trên đầu, chỉ mong sao hấn ta không biết võ, bị đánh cho nhừ tử cho rồi.

Nhưng vốn biết ông trời hay phụ lòng người. Một mình hấn hạ ba tên, bọn chúng chửi rửa vài câu rồi cũng cong đuôi chạy. Tên này nguy hiểm, nguy hiểm, tốt nhất ta không nên dây vào!

- Này, nhìn cái gì đấy!

- Nhìn thì làm sao, anh có quyền cấm tôi chắc!

- Xem kia, không biết vừa nãy ai nói “Em thích anh”, “làm bạn trai em nhé” nhỉ, hóa ra là bị từ chối thì trở mặt, cô đúng là tầm thường- Trước khi đi hấn ta liếc tôi một cái khinh thường.

AAAAAAAAA.... Hắn ta là sinh vật gì mà kiêu thế! Đồ chết bầm.

2. Đúng là không phải oan gia thì không gặp lại (phần 1)

Sau vụ “Bày tỏ” không thành, tôi thất thểu phóng xe về nhà, bụng tức anh ách. Sao lại có loại người kiêu ngạo như hắn nhỉ, chẳng nhẽ mình lại không đủ hấp dẫn. Đúng là càng nghĩ càng tức mà.

- Linh, con về đó à? Vào phòng mẹ nói chuyện!

Vừa về đến nhà đã bị phụ huynh hỏi thăm rồi, cái số con mực của tôi.

- Mẹ gọi con, mà ba đâu ạ?

- Ba con sang Mĩ trước rồi, mai mẹ sẽ làm thủ tục sang cùng luôn. Ba mẹ sẽ đi một thời gian, trong thời gian đó ba con có nhờ bạn ông ấy, chuẩn bị quần áo đi, tối hai mẹ con sang nhà họ.

- Cái gì cơ, con không hiểu.....

Tôi thực sự chỉ muốn ở nhà một mình thôi, tại sao mẹ lại không tin tưởng con gái mẹ chứ. Con hai mươi, hai mươi tuổi rồi đấy, bé bỏng gì đâu. 8 giờ tối, mẹ đánh ô tô đưa tôi đến nhà bác ấy. Chiếc ô tô dừng lại ở một biệt thự rất đẹp, nghe nói chỉ có bác với một đứa con sống. Như vậy có hơi khoa trương!!

- Chào anh, lâu rồi không gặp!

- Con gái em à, cháu xinh quá, chú cũng có một đứa con trai, mà hình như 2 đứa học cùng trường hay sao ấy nhỉ?! Sắp tới hai đứa làm quen nhé.

Á, Tôi có nghe nhầm không, trời đất, con trai, mẹ ơi, sao mẹ nỡ để đứa con gái trong trắng như hoa bách hợp sống cùng một thằng đực rựa chứ.

- Ba, con chào cô! – Chàng trai nở một nụ cười có lẽ rất đẹp làm mẹ tôi giật mình.

- Làm phiền cháu rồi, đây là con gái cô. - Mẹ nói rồi đẩy tôi lên làm quen.

- Chào....á, là người!

- Là cô hả, đúng là vô duyên nhỉ!

Vô duyên cái đầu hắn, thật đáng đánh mà. Ông trời quá đáng quá đi!!

- Này, muốn chết à?

- Cô dám?

- Anh nghĩ anh là ai!

Hai vị phụ huynh mắt tròn mắt dẹt cứ thế nhìn chúng tôi cho đến khi ba hắn lên tiếng phá vỡ cuộc cãi vã.

- Vậy hai đứa quen nhau à, vậy thì tốt quá, hình như còn cùng trường đại học nữa, thật tốt quá rồi.

- Vâng! – Kèm theo đó là cái chớp mắt đáng sợ của mẹ tôi- Mẹ và bác đây cùng sang đây luôn, trong thời gian đó hai con giúp đỡ nhau nhé!

- Con dẫn Linh đi xem phòng đi Thành!

Trời ơi, ở cùng tên đã hạ nhục mình á, TÔI KHÔNG MUỐN ĐẤU!!!!

Tôi đi đằng sau hắn, được một đoạn bỗng nhiên hắn ta dừng lại. Đầu tôi đập nhẹ vào lưng tên đó. Bờ vai rộng của hắn có cảm giác rất ấm áp, mạnh mẽ, tôi chợt nghĩ, nếu ôm không biết sẽ có cảm giác gì nhỉ.

- Này, sao mà nhìn tôi khiếp thế! “Mất cú vọ” đến phòng cô rồi!

Tôi ngẩn người quên đầu khẩu luôn với hắn. Căn phòng rất đẹp và thanh thoát, vẫn còn toát lên mùi gỗ mới, chính tỏ chưa có ai ở. Nghĩ lại, dù ở cùng hắn không thoải mái thật, nhưng bù lại được căn phòng đẹp thế này, không tồi!

- Thế nào?

- Hừm, cũng tạm được! – Tôi nói dối không chớp mắt.
- Linh, mẹ với bác đi nhé, sắp muộn chuyến bay rồi. Tuy có bác Thanh quản lý, nhưng ở nhà con vẫn phải nấu cơm, rửa bát làm việc nhà giúp Thành đấy. – Trước khi đi, mẹ tôi còn nói vọng lên. Tôi thật không tin vào tai mình nữa, làm việc nhà, nấu cơm, rửa bát... Tôi có phải vợ hắt dẫu mà làm ba cái việc mất thời gian đó, không muốn làm!
- Anh đi mà thuê giúp việc, tôi không muốn làm mấy việc vợ vãn đó.
- Cô muốn làm hay không biết làm, phụ nữ kiểu cô ể chắc. Tùy cô thôi!
- Hắn ta không đùa chứ, tôi tức ói máu mất.
- Anh dám coi thường tôi? Làm thì làm, đây không sợ. Tôi nói chắc như đinh đóng cột, và kèm theo sự quyết tâm đó là cái sập cửa rất mạnh của tôi. Chống mắt lên mà xem nhé tên lợn chết tiệt!!!
- Đằng sau cánh cửa, hắn đang cười đều sự ngu ngơ của tôi mà tôi không biết..
- Ha ha, đỡ một khoản thuê ôsin rồi!

2. 3. Đúng Là Không Phải Oan Gia Thì Không Gặp Lại (phần 2)

3. Đúng là không phải oan gia thì không gặp lại (phần 2)

5.30 Am

- Này dậy, dậy mau, mặt trời sáng đến mông rồi!
-
- Dậyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy...
- Cô làm quái gì thế hả? Hôm nay là chủ nhật, gọi tôi dậy sớm thế làm gì? Bộ là mẹ tôi chắc.
-

Tôi đã nói với các bạn là tôi là một đứa dậy rất sớm chưa nhỉ? Dậy sớm còn VSCN, làm tóc, chọn quần áo nữa chứ! Chính vì cái thói quen vừa lợi vừa hại (gọi tắt là “lợi hại”) đó nên không biết bao nhiêu lần bị mẹ với con bạn mắng rồi, tính cả hắt nữa là ba người. Một con số xui xẻo.

Vì là chủ nhật nên cũng chẳng biết làm gì. Tôi dự định tham khảo mấy tờ báo kiếm việc làm giết thời gian, ở nhà bảo đảm tên lợn này hành hạ tôi chết chắc! Vợ thay quần áo, tôi phóng xe máy một mạch ra quán cà phê ở Triệu Việt Vương- nơi tuyển nhân viên bán thời gian. Quán có vẻ rất sang trọng, lương cũng cao, lại có wifi chùa nên là sự lựa chọn đầu tiên của tôi. Sau một hồi phỏng vấn lên xuống, ông chủ cười hài lòng và nhận tôi vào làm, còn đặc biệt ưu tiên cho tôi không cần phải đi rửa cốc chén, các chị trong quán thấy thế đều ganh tị. Chuyện, xinh thì đẳng cấp phải khác chứ. Còn nhớ hồi xưa mẹ tôi toàn nói hồng nhan bạc mệnh, nhưng theo tôi thì giờ hồng nhan “bạc tử” thì đúng hơn.

8h tối, quán bắt đầu đông dần lên, tôi phục vụ bơ phờ cả người mà không hết việc. Buổi đầu tiên ra trận mà đã gục rồi...

- Kia là khách VIP em nhé, phục vụ anh ta thật tốt, anh phải đi có việc chút nên không ra tiếp được! – Ông chủ chỉ tay về phía cậu thanh niên trông rất chói lóa, cũng phải công nhận đẹp trai thật. Tôi khẽ “Vâng” một tiếng rồi đi ra chỗ anh ta.

Tách

- Đang chụp cảnh tự nhiên ở đâu ra xuất hiện “con gấu hoang” thế này. Lại chuyển từ nghề ôsin sang phục vụ café à? – Hắn ta vừa cầm điện thoại vừa chụp tanh tách, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi bị đim hàng.

Thề với trời đất, tôi muốn bóp chết tên khốn này. Nhưng mà gây chuyện thì sẽ bị đuổi việc. Phải nhịn, phải nhịn...

- Anh.Dùng.Gì.À?? – Tôi kìm nén đến nỗi quyển sổ ghi chép đã bị nát bét trong tay.

- Chắc, cô còn xấu hơn cả gấu! – Hắn ta dùng camera, thay vào đó là chế độ xem ảnh.

Phải nhịn nhịn nhịn...

Một điều nhịn là chín điều may.

- Anh.Dùng.Gì.??- Tôi nhắc lại

Hắn ta cười một cái đẹp mê hồn khiến mấy vị khách nữ quanh đó suýt đánh vỡ cốc chén. Còn tôi, chỉ thấy da gà da vịt nổi lênh bênh trên da.

- Cho tôi cà phê như mọi khi!

Như mọi khi? Có bố tôi cũng không biết mọi khi hắn uống cà phê gì, biết ngay là hắn chơi đùa tôi mà.

- Xin hỏi cà phê gì ạ?

- Chẳng lẽ cô lại không biết, tôi thường xuyên vào quán mà nhân viên phục vụ không biết là sao? Thái độ phục vụ kém quá!

Tôi thề là từ giờ trở đi không bao giờ ăn mực nướng nữa...Xui kinh dị. Không hỏi được, tôi đành chạy ra chỗ chị Lan thăm dò.

- Mọi khi “anh” đằng kia uống cà phê gì hả chị?

- Chị cũng không rõ, bình thường ông chủ toàn đích thân ra phục vụ thôi!

.....

- Cửa anh đây- Tôi bê cốc cà phê sữa ra trước mặt hắn.

- Không phải loại này!-Hắn lắc đầu.

-...

- Cà phê đen của anh?

- Cô đùa à, lấy lại cho tôi!

-...

Cà phê đen, sữa, không sữa, đường, không đường...Và hắn cứ hành hạ tôi thế cho đến lần thứ mười hắn mới nói đích xác thứ mà hắn muốn.

Tôi suýt hộc máu, hắn ta muốn capuchino!! Biết thế nhịn nhục hỏi thẳng hắn cho xong. Hại tôi phải uống cả 9 cốc cà phê.Bỏ đi thì tiếc, đằng nào mình cũng phải trả tiền 9 cốc đó, chỉ bằng uống hết cho xong chuyện.

Đi trên đường mà tôi cảm thấy chóng cả mặt. Chưa ăn tối mà đã ngốn một đồng cốc cà phê, hậu quả bụng giờ tôi toàn nước là nước. Về đến biệt thự, tôi tức tốc chạy vào toilet, nôn thốc nôn tháo một hồi mới dừng lại.

Ngồi bệt xuống sàn đất lạnh lẽo, tôi tựa đầu vào thành buồng tắm nghỉ một chút...

- Đỡ hơn chút nào chưa? – Hắn bước vào, nhìn mặt mày xa xăm của tôi rồi hỏi, tất cả tại người, ta chỉ muốn thiên tên lợn nhà người đi cho rồi.AAAA

- Tại anh chứ ai, nếu không phải anh hại tôi phải uống cả 9 cốc cà phê mà anh bỏ đi thì tôi không ra nông nỗi này, anh quá quắt lắm, anh có còn tình người không hả??? – Dù mệt nhưng tôi vẫn cố hết sức mình, mắng té tát vào mặt hắn. Hắn không nói gì, chỉ nhìn tôi một lát rồi bỏ đi. Tôi có thể mong chờ gì chứ, kiêu ngạo, độc đoán, coi thường người khác mới là hắn.

Tôi lê người về phòng thay quần áo rồi đặt mình lên chiếc giường êm ái. Thật không thể ngủ nổi, vừa thấy tức vừa thấy buồn...

- Uống đi- Hắn ta đột nhiên vào phòng tôi, trên tay còn cầm một viên thuốc con nhộng rất to. Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ lại muốn hạ độc tôi. Tôi đã làm gì sai!

- Không uống, anh ghét tôi, anh muốn giết tôi thì nói thẳng đi, sao cứ phải đối xử với tôi thế nhỉ?- Tôi lại một lần nữa hét lên, khỏe mắt bắt giạt giạt, bỗng hai giọt nước mắt lăn nhẹ trên má.

Hắn chỉ khẽ nhú mày, không nói câu gì, chỉ đi thẳng đến chỗ tôi.

- Anh, anh định....- Tôi chưa kịp nói gì thì hắn ta đã dí thuốc rồi đổ nước vào mồm tôi như cái can, xong xuôi đi thẳng ra ngoài.

Ưc

Tôi chết đây, nuốt mất rồi

~

3. 4. Sống Chung Bắt Buộc Phải Có Quy Định.

4. Sống chung bắt buộc phải có quy định.

Tỉnh dậy tôi vẫn thấy mình nằm trên giường, chính tổ rằng hôm qua hắn không hạ độc tôi. Nhưng như vậy chẳng lẽ là hắn quan tâm tới tôi, haha, không thể nào!!

Tôi băn khoăn một lúc, rồi cũng xuống bếp làm đồ ăn sáng. Đi qua cửa phòng bếp, chợt thấy có chút khác lạ.

Ở đâu ra xuất hiện một tờ giấy to dùng đề “Quy Định”, không phải hắn ta lại dở chứng rồi chứ. Để xem đã Đầu tiên, phải về nhà trước 12 h

Tốt thôi, tôi cũng chẳng phải loại chơi bởi gì cả.

+ Cấm dẫn trai về nhà

Hừ, còn anh thì được dẫn gái về chứ gì. Chết tiệt.

+ Cấm được vào phòng tôi nếu không được cho phép.

Hắn mắc bệnh tự sướng hay sao mà quy định cũng bệnh như hắn thế. Vào phòng hắn để làm gì chứ!

Không làm theo thì tự biết hậu quả đấy cô Hiểu Linh!!!!

Không đọc thì thôi chứ đọc rồi tôi tức nổ cả đom đóm mắt. Sao tất cả các quy định đều nhắm vào tôi vậy trời, lát tôi cũng phải làm cái y hệt cho bõ tức.

- Đọc xong rồi thì làm đồ ăn đi, muộn học rồi kìa!

- Mấy giờ rồi? – Tôi hơi giạt mình quay ra nhìn hắn.

- 8

-.....

Sau câu nói của hắn, tôi chạy vụt ra khỏi nhà, phóng xe với tốc độ tên lửa đến trường, quên cả việc ăn sáng. Tôi nghĩ thông rồi, không phải do số con mực của tôi mà là số chó thui của hắn ám sang tôi. Thảm nào từ khi gặp hắn tới giờ có khi nào được sống yên bình đâu.

- Mày ơi, tao đói quá, xuống canteen mua tao hộp xôi, sáng giờ chưa có gì bỏ bụng hết!- Tôi nằm bẹp xuống bàn, cảm giác bụng mình đang ở những năm 45.

- Tao ngại lắm, mày nhờ thằng nào xuống đi, xinh như mày búng tay phát cũng có người theo còn gì!- Nó chớp chớp mắt với tôi thấy ớn, thế thì nhờ vả nó làm gì chứ.

Cuối cùng tôi cũng phải vác cái bụng rỗng tuếch xuống canteen. Giờ này canteen đông như tổ ong, động vào chắc bị chích chết chứ chẳng chơi. Tôi chen đến nổi 2 lọn tóc xoăn rối bù mà cũng phải ra đi tay không, còn hơn là ngộp thở trong đông đó mà chết vì thiếu oxy trầm trọng. Bụng réo inh ỏi mà tôi chẳng làm gì được, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa nhìn những đứa vui vẻ cầm bánh trái từ canteen vào lớp.

- Linh, em sao thế? - Có tiếng nói đằng sau lưng vang lên, tôi còn ngửi thấy cả mùi sữa tươi và bánh ngọt thơm lừng ở đâu đó. Đói quá hóa rõ rồi. Tôi chẳng buồn quay đầu lại cho đến khi cái mùi thơm chết người ấy lại gần.

- A, anh Phong?

- Em đói không, ăn đi, anh mua thừa, ăn cùng cho vui.

Anh nói vậy nhưng tôi biết thừa anh cố tình. Không giống tên đó, anh không có kiêu ngạo, thành tích học cũng tốt, đẹp trai và rất dễ gần, khiến người ta có cảm giác yên tâm. Bạn thân của anh nghe nói cũng song toàn giống anh vậy. Đúng là người đẹp chỉ chơi với người đẹp. Tôi cũng có chút thích anh, ý tôi là thích kiểu thích ấy! Mà sao tôi lại lấy anh so sánh với tên chết tiệt đó chứ! Vớ vẩn.

Nói thế này hơi có lỗi. Nhưng từ lúc anh hỏi đến giờ thực sự tôi chỉ nhìn chăm chăm vào đồng bánh trên tay anh.

Tôi “cảm ơn anh”, kèm vào đó là nụ cười “mật ngọt chết ruồi”- độc chiêu của Hiếu Linh tôi, khiến anh ngây người ra, thái độ có chút lúng túng. Đáng yêu thật ^ 3 ^

- Mày đừng bị cô ta lừa! – Bỗng chợt một giọng nói đáng ghét vang lên, thôi rồi, không hiểu dạo này mình có làm gì xấu không mà toàn gặp chuyện không tốt.

- Tôi làm gì mà mới sáng ra anh đã lại bắt đầu “xoáy” tôi rồi?- Hấn nghe tôi nói vậy chuyển tầm nhìn từ Phong sang tôi. Lại ánh mắt sắc đến lạnh người.

- Tốt nhất đừng động vào bạn tôi, chẳng nhẽ cửa tôi còn chưa đủ chắc, mới bị từ chối đã chuyển mục tiêu rồi à? Mặt dày...Phong, đi theo tao.- Hấn nói rồi kéo luôn anh đi lên cầu thang mất hút..

Tôi

.Bạn thân

.

Từ chối

.

Mặt dày

.

Tự nhiên, tim cảm thấy nhói một chút...

- Mày, biết anh Phong năm 3 không??? - Tôi hỏi con bạn thân, trong lòng chỉ mong không phải sự thực.

- Biết, anh ấy chơi thân với anh Thành mà! Hỏi làm gì, chẳng nhẽ mày lại không biết, có con hotgirl nào mà khờ khờ như mày không em?- Nó cốc đầu tôi một cái rõ đau, hứ, có mà mê giai mới quan tâm ba cái chuyện đó ấy.- Mà hôm nay đi dự tiệc kết bạn không, nghe nói nhiều anh được lắm?

Khó chịu, rất khó chịu. Sao chuyện gì của tôi cũng liên quan tới hấn thế chứ. Về nhà cứ nghĩ phải nhìn thấy cái mặt như khỉ ăn ớt của hấn là lại thấy chán. Đã thế đi chơi cho sướng.

- Đi thì đi! Mà cho tao mượn đỡ bộ quần áo nhé!

- Ồ, thế nào cũng được, chẳng lẽ nào “ông bà” tao cũng không có nhà.

Nhà Mi - con bạn tôi, nằm ở khu chung cư cao cấp, lại gần trường nên đi rất tiện. Về đến nhà là nó mời tôi ăn, chơi đủ thứ, cả hai đứa đập phá đến tối mới bắt đầu cuống cuống chuẩn bị đi. Mi chọn ình một cái áo sơ mi với chiếc quần short cá tính, kèm theo đó là một vài phụ kiện làm nó càng thêm nổi bật. Còn về phía tôi, gay rồi đây, size quần tôi với Mi khác hẳn nhau nên tôi không mặc được bất cứ cái quần nào trong cái tủ của nó, đồng nghĩa với việc tôi cần giảm béo gấp. Nhìn một đồng quần chất ngồn ngồn ở cửa tủ, tôi ngậm ngùi tiếc hùi hụi, thôi thì mặc vậy vậy...Chiếc váy màu hồng phấn chấm bi (mình không phải fan SNSD nhá). Không phải nói quá, nhưng đến chính tôi còn phải thốt nên từ “đẽ thương”!!!

Nơi tổ chức tiệc là một sân nhảy lớn, đứng ngoài tôi đã nghe mồn một cái tiếng nhạc đình tai nhức óc trong đó...Từ xa, thấy có một người vẫy vẫy tay về phía chúng tôi, hình như quen Mi. Sau khi nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, họ bắt đầu giới thiệu. Tôi run thấy rõ, lớn dưng rồi mà chưa đến nơi này bao giờ. Bỗng chốc thấy hồi hện.

- Mình tên là Sơn, còn cậu?- Một tên tóc vàng chỉ tay về phía tôi hỏi.

- Mình là Linh, rất vui được làm quen.

- Tao chấm bạn này rồi nha, cầm thằng nào rờ đến! – Tên đó tuyên bố với mọi người như thể là tôi thuộc quyền sở hữu của cậu ta. Trời đất, chấm chấm cái đầu mi ấy, bốn cô nương đâu phải giấy tờ, thích thì chấm chắc!

Tôi cũng chẳng biết nói gì, chỉ cười hihi cho qua. Cảm giác chán lại bắt đầu tìm đến tôi, mọi người đều đi nhảy, riêng tôi ngồi im. Được một lúc, tên tóc vàng hoe đó lại đến, đứng phien chết được. Hắn ta đưa ly nước cam mời tôi uống, thôi thì uống xong rồi về, ngó đồng hồ cũng 12 h kém rồi.

- Mình về đây, phien cậu báo ọi người là mình về trước nhé! – Tôi cảm áo khoác lên định đi ra khỏi cửa.

- Vậy để mình đưa cậu về được không?

Mặc dù không muốn nhưng cứ nghĩ đến cảnh mình phải đi về một mình giữa “Đường khuya thanh vắng” là tôi phát sợ. Đành ậm ừ nhờ hắn.

Trời càng ngày càng tối, cả khu biệt thự chỉ thấy một ánh đèn nhỏ lấp lóe như ma trơi. Tôi nhờ cậu ta dừng xe cách biệt thự hắn mấy căn. Tôi muốn về thật nhanh, nỗi sợ cứ bám lấy không tha.

Vừa đi được vài bước, tên tóc vàng đó đột nhiên giữ tay tôi lại, ép sát vào tường.

- Này, cậu làm trò gì vậy hả? Bỏ ra không tôi la đó! – Giọng tôi cảm tưởng yếu ớt hẳn đi.

- Anh đây đã nhượng bộ rồi mà cô em cứ lờ thể là không được, để xem cô em thoát nổi không?- Hắn vừa nói vừa liếm mút cổ tôi, một tay hắn giữ tay tôi, một tay bắt đầu lần mò vào trong chiếc váy mỏng, tôi thực muốn hét nhưng chân tay không còn sức, cả người nhũn ra, cảm giác buồn ngủ cứ xâm chiếm lấy trí óc. Hắn ta thật kinh tởm, kinh tởm.....tôi bắt đầu khóc nức vì sợ, có lẽ hắn “thịt” tôi xong rồi sẽ giết rồi vứt xác ở đâu đó chẳng....

Bốp

Bỗng nhiên tên tóc vàng thả mạnh tôi ra, ngã phịch xuống đất. Còn tôi cũng bắt đầu choáng, mắt dần ý thức, chỉ nhớ lúc ấy có người bế tôi lên, khê lau từng giọt nước mắt trên má.

Rất mạnh mẽ, quen thuộc và cũng thực ấm áp.

4. 5. Cái Tát ! (10+ Nhiều Từ Bậy Bạ =))))

5. Cái tát ! (10+ nhiều từ bậy bạ =))) + tình tiết tiến triển nhanh như chớp=> Sắp hết =))))

.....

Trời đã tờ mờ sáng, tôi đang nằm trên giường lạ lẫm, cái đáng sợ hơn cả là cái tên nằm bên cạnh tôi sao trông rất quen, trông giống hần.

Oh Noooooo.... Tôi nước mắt rơm rớm. Hôm nay khi bố mẹ và bác đang làm việc chăm chỉ ở bên kia thì con đã trở thành một người phụ nữ mất rồi !!

Tôi cứ ngồi thút thít như ma khiến hần bật tỉnh dậy.

- Cô tỉnh rồi à, thấy chóng mặt lắm không?

- - Huhu, anh làm gì tôi rồi, làm gì tôi rồi hả đồ khốn.

- Đây, nói gì đi chứ, có đau chỗ nào à?

- ...- Hần ta quan tâm thế này chắc làm gì không phải rồi, huhu, tấm thân trong trắng của con giờ đã bị ô uế mất rồi.

- Đây, Hiểu Linh, cô Bị CẤM ĐIỆC từ bao giờ thế hả?

-

- Thứ nhất, tôi không rảnh để lằng nhằng với cô, con gái con đứa, chơi bởi đêm hôm để mấy thằng nó hi*p cho thì ngồi đấy mà cười, cô may mắn là tôi đi ngang qua đấy không thì giờ cô cũng chẳng ở đây đâu. Thứ hai, phòng cô khóa rồi! - Hần nói một tràng rồi bỏ ra ngoài, để mặc tôi dờ dẩn tròn mắt ở trên giường.

Tôi về phòng mình, khóa cửa rồi bước vào buồng tắm, mặt vẫn còn đỏ ửng. 12h hần còn đi đâu chứ. Hần thật sự quan tâm tới tôi, hần cho tôi uống thuốc, hần chờ tôi, hần cứu tôi. Đứa con gái nào được đối xử như thế mà không động lòng chứ, huống hồ hần đẹp trai thế.

Tâm trạng này nhất định không được nói ra, nếu không Hiểu Linh tôi sẽ thành cái gì, bảo đi tán hần cuối cùng lại mê hần như điều hiển nhiên.

Xuống bàn ăn, tôi chẳng thấy hần đâu, lòng cứ thấy buồn buồn, hình như khi ta thích một ai đó thì mỗi ngày đều được nhìn thấy người đó là ta lại hạnh phúc không ngừng.

Trời mưa tầm tã, đến chiều rồi vẫn mưa không ngớt..

Tôi rủ con Mi đi tiệm cà phê lần trước xin việc, mời nó cốc trà, coi như “Trả lễ” vụ đi chơi lần trước.

- Đây, chuyện là thế! - Tôi chép miệng kể cho nó sự việc ngày hôm qua + hôm nay.

- Thằng khốn tóc vàng, hôm nào tao gặp tao phải bẻ gãy con mẹ nó tay thằng cha ấy.- Nó khí thế hét lên giữa quán, làm tôi đỏ mặt khóc đỏ cười.

- Con thần kinh này, nói nhỏ thôi, mày định làm cái loa phóng thanh đấy à?

- Hí hí, còn mày nữa, mày với anh ấy thế nào rồi, đã đến mức nào rồi, A, B hay Z, hả hả??

Ôi, đầu cái con bé này không hiểu chứa cái gì nữa.

Tôi ngồi buồn chuyện với nó quên cả trời đất, chỉ đến khi ba nó phone đến thì cuộc tán phét của chúng tôi mới kết thúc.

Hần lại đến quán như thường lệ, nhưng tôi cảm tưởng như cả thế kỷ rồi mới gặp lại hần.

Có đôi chút bất ngờ, hần đi cùng một cô bé xinh như tây. Gì thế này, bình thường chính miệng hần nói “Con gái là sinh vật ngu ngốc” cơ mà, sao giờ kiếm đâu ra em gái đẹp thế kia. Đã thế, tôi phải lật bộ mặt coi thường phái nữ của hần, chờ đấy Tuấn Thành.

- Nước đây.

- Đây, cô ăn nói cẩn thận nhá – Tôi chưng hửng vì người nói câu này không phải là hần mà là con bé kia.

- Kệ đi em, chấp gì nó, xinh thế mà giận là lại xấu giống con bé bồi bàn kia đấy - Hần liếc đều tôi.

- Hihi, anh này. Sao lại so sánh đứa xấu xí đấy với em.

Qe, trời ơi, tai tôi có vấn đề rồi hay sao ấy. Tôi mà xấu thì cô là Thị Nở rồi!

- Này, anh với cái con vịt bầu ngồi cạnh anh ăn nói cẩn thận, đừng có xúc phạm người quá đ...!- Tôi tức không nhịn được hét lên.

Con vịt đấy hất cả cốc nước lạnh toát vào mặt tôi, cổ tôi nghẹn đắng cả lại, ức có ngượng có.

- Sao, thấy tôi nói đúng nên đồng tình à, cách đồng tình của cô hơi khác người đấy. Chẳng hiểu cô xinh bằng ai mà kiêu căng thế, còn anh, Tuấn Thành, anh đúng là có mắt như mù. Cô thì chẳng bằng con đi*m trong mắt tôi.

Bộp

Má tôi bồng rắt.

Hắn tát tôi.

Hắn làm tôi đau.

Chỉ vì một đứa con gái lạ.

Đó là cái tát của người mà tôi không bao giờ muốn.

Tôi chạy ra khỏi cửa hàng, nước mưa lạnh phất vào má, tôi khóc, nhưng có lẽ chẳng ai nhìn thấy.

Cái tát như cửa vào trái tim tôi. Đau, buốt...

Tôi đứng một mình trên con đường ấy.

Con đường nay trắng xóa cả màu mưa...

Đôi lời: tình tiết nhanh như chớp =))) truyện nhạt nhẽo =)))

Tại lâu r mình hông viết nên h chẳng nhớ tình tiết nữa, xl các bạn TT ^ TT

wattpad dạo này còn không vào đc cơ:(((

Tớ chẳng đc xem truyện trên này TT ^ TT

5. 6. Kết Thúc

6. Kết thúc

Trong lúc đó, Thành hốt hải chạy đi tìm nó, bỗng thấy bên góc hè, có một bóng vai nhỏ bé quen thuộc. Thành chỉ đứng cách Linh một khoảng cách nhỏ, đủ để thấy đôi vai ấy đang run mạnh.

Thật sự Thành cũng không hiểu mình đang làm gì. Khi định thần lại đã thấy Linh bỏ chạy giữa trời mưa tầm tã, Thành cũng đuổi theo Linh một cách vô thức. Bàn tay muốn với tới đôi vai ấy nhưng vẫn ngập ngừng. Thành không hiểu tại sao ngay lúc này một thằng con trai như anh lại nhát cáy như vậy. Anh bắt lực nhìn bóng dáng Linh dần khuất trong làn mưa.

- Chết tiệt!

Thành về nhà, bất ngờ vì điện trong nhà sáng trưng. Cảm giác hồi hộp len lỏi trong trái tim của anh, hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu Thành. Một thằng hèn nhát như anh nên đối mặt với Linh thế nào đây? Liệu Linh có còn giận anh nữa không? Liệu anh còn cơ hội để giải thích với Linh không? Liệu....

- A Thành, cháu về rồi à, sao dầm mưa ướt hết thế kia?

- Dạ, cháu không sao, Linh... Linh có liên lạc với cô không ạ?

- Linh đang ở nhà, cô về thì thấy nó ngồi trước sân nhà, dầm mưa ướt hết cả, hai đứa có chuyện gì à?- Mẹ Linh tò mò về thời gian hai đứa ở chung, bà với ông bạn đã cố tích hợp hai đứa với nhau, vậy mà khi về đã thấy hai đứa thế này. Thấy Thành không có phản ứng gì, bà tiếp- Trông con bé tím ngắt không biết có làm sao không, mà giờ cô lại phải đi công chuyện luôn không về chăm sóc nó được.

- Vậy để cháu đến xem thế nào được không ạ?

- Thế thì tốt quá, chìa khóa đây, nhờ cháu nhé!- Mẹ Linh nói rồi xách túi đi ra cửa

Thành cầm chiếc chìa khóa trên tay, rồi cũng lấy xe máy phóng đến nhà Linh.

Ngôi nhà của Linh chỉ le lói chút ngọn đèn vàng yếu ớt, anh đang phân vân không biết nên vào hay không thì bàn tay đã bắt gặp...bấm chuông.

- Ai đấy ạ - Linh ra mở cửa, nó rất sững sốt khi thấy Thành, và theo phản ứng, nó lập tức đóng sầm cửa lại nhưng Thành đã nhanh tay giữ lấy nắm cửa.

- Em có sao không? - Rồi như muốn giải thích thêm - Mẹ..mẹ em nhờ anh tới!

- Tôi không sao cả, anh hài lòng chưa?

- Em có thể nghe tôi giải thích được không, con bé đó không phải...

- Ra anh đến đây là để nói về con bé đó à, vậy thì xin lỗi tôi không muốn nghe!! - Linh nói rồi cố đẩy anh ra và đóng cửa lại, hóa ra là mẹ nó nhờ anh chứ không phải anh tự nguyện. Tự nói rồi tự dừng cảm thấy đỏ mặt, nó sao lại giận anh vì con bé đó chứ, đúng là xấu tính mà!

Thành chịu chết vì sự bướng bỉnh của Linh, anh càng ngày càng cảm thấy con gái đúng là sinh vật khó hiểu chết được, lúc khóc lúc cười lúc đỏ mặt...Nhưng thực ra lại rất đáng yêu...Linh rất đáng yêu

Và hôm đó cũng là hôm kết thúc chuỗi ngày ở chung của Linh và Thành, dù học cùng trường nhưng lại khác khóa nên Thành và Linh hầu như không gặp mặt nhau, có dịp thì Linh cũng cố tình tránh mặt anh. Thành cảm thấy cô bé này quá ấu trĩ, chẳng nhẽ vì lý do con em gái anh nên Linh vẫn giận.

- Huhuhuuuh... Linh ơi, anh ấy đá tao rồi...- Con bạn Linh lại nước mắt ngắn dài kể về cuộc tỏ tình lần thứ n của nó.

- Haizzz.. giờ lại anh nào đây, mà cứ suốt ngày làm tao đau đầu thế này.

- Anh Thành năm trên chứ ai, anh ấy bảo có người yêu rồi!

Lại Thành, cái tên nó không muốn nghe chút nào, nhưng hình như nó nghe nhầm hay sao mà hần bảo có người yêu rồi.

- Thằng nào từ chối mà tao cũng không tha, đợi tao lên giải quyết hần!- Nói là làm, nó đi luôn.

- O, Linh, Linh chờ nghe tao nói đã....

Linh đi lên khóa mà anh đang học, anh nhìn thấy nó, tìm nó bỗng đập mạnh, anh vẫn thế, vẫn cái vẻ ngạo nghễ coi thường đấy, vẫn như thế...

- Này, anh...

- Con này, mà lên đây làm gì, chưa nghe nói hết mà đã chạy rồi! Không phải Thành này, cái anh tao nói là anh Thành Năm bốn mà ời!- Nó đang nói thì con bạn nó níu mạnh vai áo nói.

Nó đứng im, trời ơi, mà ngu quá Linh ơi, cứ nhắc tên Thành là đầu mày loạn cả lên.

- Em gọi tôi?- Cái bóng anh đến gần nó.

Đầu óc nó quay cuồng, giờ đây trí óc nó lại hiện lên hình ảnh của mấy tháng trước. Nó và anh cùng đứng đây...

- Tôi..tôi..thích....- Nó chưa nói hết thì anh đã đặt lên môi nó một nụ hôn, nhẹ và ngọt...

- Tôi thích em

*Đôi lời tâm thần từ tg : Cảm ơn các bạn đã đọc cái truyện dở hơi của mình, chờ thì lâu mà truyện càng ngày càng chán =))))

Truyện cuối cùng cũng kết thúc, nhạt nhẽo hơn cả nước ốc :”>

Mong các bạn sẽ ủng hộ mình trong truyện hài sắp tới ^^ Cảm ơn ạ ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-chet-tiet-bao-ghet-toi-sao-lai-hon-toi>